

Le professionnel ne pourra plus facturer au consommateur des frais supérieurs aux coûts qu'il supporte pour l'utilisation d'un moyen de paiement donné. De même, en cas de contact téléphonique avec le professionnel dans le cadre du contrat conclu, ce dernier ne pourra pas utiliser de ligne téléphonique surtaxée.

Lorsqu'un consommateur passera une commande en ligne, le professionnel devra faire en sorte que le consommateur reconnaisse explicitement que la commande implique une obligation de payer. De manière générale, les obligations d'information relatives au coût total des produits ou services seront renforcées également. Les prix totaux, toutes taxes comprises, ainsi que les frais de livraison, devront être communiqués au consommateur.

Concernant les contrats de vente, le vendeur livrera les biens au plus tard 30 jours après la conclusion du contrat, à défaut de quoi le consommateur aura le droit de mettre fin au contrat, après avoir éventuellement, selon les circonstances, enjoint le vendeur d'effectuer la livraison dans un délai supplémentaire. Le risque de perte ou d'endommagement des biens est transféré au consommateur lorsque ce dernier ou un tiers qu'il a désigné prend physiquement possession de ces biens.

La directive contient enfin plusieurs dispositions relatives au sort à réserver aux produits numériques, notamment concernant l'information sur la compatibilité matérielle et logicielle, des fonctionnalités du contenu numérique et des mesures de protection techniques applicables.

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

Ilse Van de Mierop⁴ en Arie Van Hoe⁵

Wetgeving/Législation

Parlementaire vraag van de heer Karel Uyttersprot aan de minister van Middenstand, KMO's, Zelfstandigen en Landbouw over "de wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen", (Hand. Kamer 2011-12, 18 januari 2012, nr. CRIV 53 COM 365, 22)

INSOLVENTIE – CONTINUÏTEIT VAN ONDERNEMINGEN
Algemeen
INSOLVABILITÉ – CONTINUITÉ DES ENTREPRISES
Généralités

Uit een antwoord op een parlementaire vraag blijkt dat in 2011 1.336 ondernemingen beroep gedaan hebben op de wet betreffende de continuïteit van ondernemingen.

⁴ Advocaat te Brussel.

⁵ Assistent Universiteit Antwerpen.

De statistieken wijzen uit dat meer en meer van deze ondernemingen uiteindelijk alsnog failliet gaan. Bovendien neemt het aantal meldingen van oneigenlijk gebruik van de wet toe. Op dit ogenblik loopt een evaluatie van de wet, onder meer vanuit het Verbond van Belgische Ondernemingen.

A.V.H.

Rechtspraak/Jurisprudence

Europees Hof van Justitie 15 september 2011

Zaak: C-191/10

INSOLVENTIE – GRENSOVERSCHRIJDENDE
INSOLVENTIE

Europese insolventie

INSOLVABILITÉ – INSOLVABILITÉ TRANSNATIONALE

Insolvabilité européenne

Met het arrest *Rastelli Davide e C.Snc / Jean-Charles Hidoux* (C-191/10, 15 september 2011) brengt het Europees Hof van Justitie een belangrijke verduidelijking aan bij de mogelijkheid tot samengevoegde afwikkeling van faillissementen onder de Insolventieverordening (verordening (EG) nr. 1246/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures, *Pb.* L. 160 van 30 juni 2000, 1).

De internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht worden bepaald door de plaats van het 'centrum van voornaamste belangen' (COMI) van de schuldenaar. Voor rechtspersonen geldt hierbij het vermoeden dat het COMI samenvalt met de statutaire zetel (art. 3, 1. Insolventieverordening). De curator van een Franse vennootschap vorderde de uitbreiding van het faillissement tot een vennootschap met statutaire zetel te Robbio (Italië), op grond van de (beweerde) vermenging van de vermogens van de twee vennootschappen, zoals voorzien door artikel L. 621-2 *Code de commerce*. Naar aanleiding van een prejudiciële vraag van het Franse Hof van Cassatie, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat:

- de Insolventieverordening aldus moet worden uitgelegd dat een rechterlijke instantie van een lidstaat die de hoofdinsolventieprocedure heeft geopend tegen een vennootschap op grond dat zij het centrum van haar voornaamste belangen in deze staat heeft, deze procedure krachtens een bepaling van haar nationaal recht enkel kan uitbreiden tot een tweede vennootschap die haar statutaire zetel in een andere lidstaat heeft, indien wordt aangetoond dat het centrum van de voornaamste belangen van de tweede vennootschap in de eerste lidstaat is gelegen.

Het Hof bevestigt hiermee de aan de Insolventieverordening onderliggende basisconceptie van een eigen rechterlijke bevoegdheid per schuldenaar

met een onderscheiden rechtspersoonlijkheid. Een beslissing ten aanzien van een rechtspersoon, die dezelfde gevolgen heeft als een beslissing tot opening van een insolventieprocedure, kan alleen genomen worden door de rechterlijke instanties van een lidstaat die op basis van de bevoegdheidsregels van de Europese Insolventieverordening ten aanzien van deze rechtspersoon bevoegd is;

- de Insolventieverordening aldus moet worden uitgelegd dat de loutere vaststelling van de vermenig van de vermogens van vennootschappen niet volstaat om het vermoeden dat het COMI is gelegen in de statutaire zetel van de tweede vennootschap te weerleggen. Ter weerlegging van dit vermoeden moet op grond van een integrale evaluatie van alle relevante factoren op een voor derden verifieerbare wijze kunnen worden vastgesteld dat het werkelijke bestuurs- en toezichtcentrum van de vennootschap die het voorwerp uitmaakt van de vordering tot uitbreiding, gelegen is in de lidstaat waar de oorspronkelijke insolventieprocedure werd geopend.

In de Commissie juridische zaken van het Europees Parlement is een voorstel gelanceerd om aan deze problematiek tegemoet te komen in het kader van de insolventie van concerns (verslag met aanbevelingen aan de Commissie betreffende insolventieprocedures in het kader van het vennootschapsrecht van de EU, www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+REPORT+A7-2011-0355+0+DOC+PDF+V0//NL, 2011, 12-14).

A.V.H.

Rechtbank van koophandel Brussel 20 januari 2012

Zaak: A/10/05014

INSOLVENTIE

Andere (insolventie) – Vereffening – Samenloop – Netting – Close-outnetting

INSOLVABILITÉ

Autres (insolvabilité) – Liquidation – Concours – Netting – Close-outnetting

In onderhavig geval diende de rechtbank van koophandel te Brussel zich uit te spreken over wat de gevolgen waren van de invereffeningstelling van verweerster op 6 juli 2009 voor twee overeenkomsten die tussen eiseres en verweerster werden afsloten inzake luchtvrachtverkeer, de eerste gedateerd op 11 juni 2008 en de tweede op 1 januari 2009, waarbij overeenkomstig artikel 7 van beide overeenkomsten eiseres een onherroepelijke waarborg diende te verschaffen waarbij werd bepaald dat ingeval verweerster haar activiteit zou stopzetten of in vereffening zou gaan, deze waarborg mocht worden

aangewend ter vergoeding van nog openstaande betalingen in hoofde van eiseres.

De partijen zijn het erover eens dat de te verstrekken waarborg telkens 200.000 USD bedroeg. In uitvoering van de overeenkomsten stortte eiseres op 24 juni 2008 en op 7 oktober 2008 de voormelde bedragen op de rekening van verweerster. Als referentie bij de eerste betaling werd 'Garantie FFF3' vermeld en bij de tweede betaling 'Garantie 2'.

Artikel 12, § 1 van de wet op de financiële zekerheden (WFZ) geeft een omschrijving van de eigendomsoverdrachten ten titel van zekerheid. Het betreft eigendomsoverdrachten van financiële instrumenten of van contanten die worden verricht om verbintenissen te waarborgen en die een verbintenis van de overnemer inhouden om de overgedragen financiële instrumenten of contanten, of gelijkwaardige instrumenten of waarden, terug over te dragen, behalve wanneer de gewaarborgde verbintenis helemaal of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd.

De rechtbank is van oordeel dat uit de bewoordingen van de twee overeenkomsten tussen de partijen inderdaad blijkt dat de partijen een eigendomsoverdracht tot zekerheid voor ogen hadden.

De overeenkomsten voorzagen verder dat in geval van stopzetting door verweerster van haar activiteiten of in geval van haar ontbinding de waarborg zou kunnen worden gebruikt om te compenseren met openstaande betalingen. De rechtbank is van oordeel dat het hierbij een zgn. nettingovereenkomst betreft. Volgens artikel 3, 4° WFZ is dit een overeenkomst tot schuldvernieuwing of tot bilaterale of multilaterale schuldvergelijking. Nettingovereenkomsten zijn in geval van samenloop tegenstelbaar volgens artikel 14 WFZ.

In casu heeft zich een geval van samenloop voorgedaan in hoofde van verweerster, te weten de zekerheidsnemer. Deze werd inderdaad op 6 juli 2009 in vereffening gesteld.

Artikel 12, § 2 WFZ bepaalt dat de in § 1 bedoelde eigendomsoverdrachten geldig en aan derden tegenstelbaar zijn, inclusief de prerogatieven die uit de eigendom voortvloeien en die inzonderheid de vervreemding van de activa waarop die overdrachten betrekking hebben, of de saldering van de desbetreffende schuldvorderingen mogelijk maken, niettegenstaande een insolventieprocedure, het beslag of enig ander geval van samenloop tussen de schuldeisers van één van de partijen bij deze overeenkomsten.

Voor wat betreft de prerogatieven die uit de eigendom voortvloeien (zoals bedoeld in art. 12, § 2 WFZ) is de rechtbank van oordeel dat deze uitsluitend aan de zekerheidsnemer toekomen. Door de zekerheidsoverdracht